ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ
ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ, ΒΥΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΥΜΗΤΤΟΥ
ΔΑΝΙΗΛ

Ο ΘΡΟΝΟΣ ΤΗΣ ΧΑΡΙΤΟΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ, ΒΥΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΥΜΗΤΤΟΥ
ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗ 2011

Ο ΘΡΟΝΟΣ ΤΗΣ ΧΑΡΙΤΟΣ

Κείμενα:
Μητροπολίτου Καισαριανῆς, Βύρωνος καί Ὑμηττοῦ
Δανιήλ

Εἰκόνα ἐξωφύλλου:
«Ἡ Σταύρωσις». Τμῆμα τοῦ παλαιοῦ ἀριστουργηματικοῦ ξυλογλύπτου τέμπλου τοῦ Καθολικοῦ
Ἱ. Μονῆς Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν
Ἁγ. Γεωργίου Νηλείας - Πήλιον

Σειρά:
«Χριστολογικὰ» ἀριθμ. 29

Copyright:
Ἱερά Μητρόπολις Καισαριανῆς, Βύρωνος καί Ὑμηττοῦ
Λεωφόρος Ὑμηττοῦ 47-51, Τ.Κ. 161 21 Καισαριανή
Τηλ.: 210.72.24.123
www.imkby.gr e-mail: info@imkby.gr

ISBN: 978-960-6841-49-1

Ἐκδοτική Παραγωγή
ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ Α.Β.Ε.Ε.
Ἀβδηρητῶν 12 & 16, 116 36 Ἀθήνα
Τηλ.: 210.921.7513, 210.921.4820 • Fax: 210.923.3813
www.eptalofos.gr • e-mail: info@eptalofos.gr

Ο ΘΡΟΝΟΣ ΤΗΣ ΧΑΡΙΤΟΣ

Τοῦ Μητροπολίτου
Καισαριανῆς, Βύρωνος καί Ὑμηττοῦ
Δανιήλ

Πολλοί θρόνοι στήθηκαν στή γῆ. Θρόνοι ἐξουσίας γιά βασιλεῖς, αὐτοκράτορες, ἡγεμόνες καί τυράννους. Θρόνοι πλούτου καί οἰκονομικῆς δυνάμεως. Θρόνοι γιά σοφούς. Θρόνοι γιά θεράποντες τῶν ἐπιστημῶν καί τεχνῶν. Θρόνοι γιά διαβόητους ἀσεβεῖς καί καταπατητές τοῦ θείου θελήματος. Ὅλοι αὐτοί οἱ θρόνοι καί οἱ καθεσθέντες ἐπάνω σ᾽ αὐτούς ἐξαφανίσθηκαν, γκρεμίστηκαν γιατί ἦσαν θρόνοι παροδικοί, ἐφήμεροι χωρίς βάσεις. Θρόνοι πού στηρίζονταν στήν ματαιότητα καί τήν ἀλαζονεία, ἐπιβεβαιώνοντας τήν προφητεία τῆς Παρθένου Μαρίας ὅτι *«Ὁ Κύριος καθεῖλε δυνάστας ἀπό θρόνων καί ὕψωσε ταπεινούς»* (Λουκᾶ α΄ 52).

Ὁ μόνος θρόνος πού παραμένει ἀξιοσέβαστος καθώς περνοῦν οἱ αἰῶνες εἶναι ὁ θρόνος τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ στή γῆ, ὁ Τίμιος Σταυρός.

Ὁ Τίμιος Σταυρός πάνω στόν ὁποῖο καρφώθηκε καί πέθανε ὁ Κύριός μας, ὀνομάζεται ἀπό τόν ἀπόστολο Παῦλο θρόνος τῆς χάριτος. Σ᾽ αὐτόν προσερχόμαστε οἱ πιστοί μέ παρρησία γιά νά ζητήσουμε βοήθεια καί ἔλεος ἀπό τόν Ἐσταυρωμένο Κύριό μας.

«Προσερχώμεθα οὖν μετὰ παρρησίας τῷ θρόνῳ τῆς

χάριτος, ἵνα λάβωμεν ἔλεον καὶ χάριν εὕρωμεν εἰς εὔκαιρον βοήθειαν» (Πρός Ἑβραίους δ΄ 16).

Δηλαδή: «Ἄς πλησιάσουμε, λοιπόν, μέ θάρρος τόν θρόνο τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, γιά νά μᾶς σπλαχνιστεῖ καί νά μᾶς δωρίσει τή χάρη του, τήν ὥρα πού τή χρειαζόμαστε».

Ὁ Τίμιος Σταυρός ἔγινε ὁ ἐπί γῆς θρόνος τοῦ Ἐνδόξου Κυρίου μας ἐπειδή εἶναι:

α) Θρόνος ταπεινώσεως

Στήν ἀντίληψη τῶν Ἰουδαίων ὅποιος σταυρωνόταν ἐθεωρεῖτο καταραμένος κατά τή διάταξη:

«Κεκατηραμένος ὑπὸ Θεοῦ πᾶς κρεμάμενος ἐπὶ ξύλου» (Δευτερονομίου κα΄ 23).

Ὁ Κύριος ὅμως θεωρεῖ τήν ταπείνωσή Του μέ τήν σταύρωσή Του δόξα Του κατά τούς λόγους πού ἔχουν γραφεῖ στό ἱερό Εὐαγγέλιο τοῦ Ἰωάννου:

«Ταῦτα δὲ οὐκ ἔγνωσαν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ τὸ πρῶτον, ἀλλ' ὅτε ἐδοξάσθη ὁ Ἰησοῦς, τότε ἐμνήσθησαν ὅτι ταῦτα ἦν ἐπ' αὐτῷ γεγραμμένα, καὶ ταῦτα ἐποίησαν αὐτῷ» (Ἰωάννου ιβ΄ 16).

Δηλαδή: «Αὐτά στήν ἀρχή δέν τά κατάλαβαν οἱ μαθητές του· ὅταν ὅμως ὁ Ἰησοῦς ἀνυψώθηκε στή θεία δόξα, τότε τά θυμήθηκαν. Ὅ,τι εἶχε γράψει γιά κεῖνον ἡ Γραφή, αὐτά καί τοῦ ἔκαναν».

«Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀπεκρίνατο αὐτοῖς λέγων· Ἐλήλυθεν ἡ ὥρα ἵνα δοξασθῇ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου» (Ἰωάννου ιβ΄ 23).

Δηλαδή: «Ὁ Ἰησοῦς τότε τούς ἀπάντησε: Ἔχει ἔρθει πιά ἡ ὥρα νά δοξαστεῖ ὁ Υἱός τοῦ Ἀνθρώπου».

«Ὅτε οὖν ἐξῆλθε, λέγει ὁ Ἰησοῦς· Νῦν ἐδοξάσθη ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ὁ Θεὸς ἐδοξάσθη ἐν αὐτῷ» (Ἰωάννου ιγ΄ 31).

Δηλαδή: «Ὅταν ἐκεῖνος βγῆκε (δηλαδή ὁ Ἰούδας), λέει ὁ Ἰησοῦς: Ἦρθε τώρα ἡ ὥρα νά φανερωθεῖ ἡ

δόξα τοῦ Υἱοῦ τοῦ Ἀνθρώπου κι ὁ Θεός νά δοξαστεῖ ἐξαιτίας του».

«Ταῦτα ἐλάλησεν ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἐπῆρε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ εἶπε· Πάτερ, ἐλήλυθεν ἡ ὥρα· δόξασόν σου τὸν υἱόν, ἵνα καὶ ὁ υἱός σου δοξάσῃ σε» (Ἰωάννου ιζ΄ 1).

Δηλαδή: «Ἀφοῦ τά εἶπε αὐτά ὁ Ἰησοῦς, σήκωσε τά μάτια του στόν οὐρανό καί εἶπε: Πατέρα, ἔφτασε ἡ ὥρα· φανέρωσε τή δόξα τοῦ Υἱοῦ σου, ὥστε ὁ Υἱός νά φανερώσει τή δική σου δόξα».

«Τοῦτο δὲ εἶπε περὶ τοῦ Πνεύματος οὗ ἔμελλον λαμβάνειν οἱ πιστεύσαντες εἰς αὐτόν· οὔπω γὰρ ἦν Πνεῦμα Ἅγιον, ὅτι Ἰησοῦς οὐδέπω ἐδοξάσθη» (Ἰωάννου ζ΄ 39).

Δηλαδή: «Αὐτό τό εἶπε ὁ Ἰησοῦς ἐννοώντας τό Πνεῦμα πού θά ἔπαιρναν ὅσοι πίστευαν σ᾽ αὐτόν. Γιατί, τότε ἀκόμα δέν εἶχαν τό Ἅγιο Πνεῦμα, ἀφοῦ ὁ Ἰησοῦς δέν εἶχε δοξαστεῖ».

Μέ τήν ταπείνωσή Του ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός ἔδειξε τόν τρόπο τῆς κατά Θεόν δόξης, κατά τό γεγραμμένο:

«Ὅστις ταπεινώσει ἑαυτὸν ὑψωθήσεται» (Ματθαίου κγ΄ 12).

Ὁ ἀπόστολος Πέτρος ἐνώπιον τοῦ ἰουδαϊκοῦ Συνεδρίου, δηλαδή τῆς Βουλῆς τῶν Ἰουδαίων, ἐκήρυξε μέ παρρησία καί τόλμη ὡς ἑξῆς:

«Ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν ἤγειρεν Ἰησοῦν, ὃν ὑμεῖς διεχειρίσασθε κρεμάσαντες ἐπὶ ξύλου· τοῦτον ὁ Θεὸς ἀρχηγὸν καὶ σωτῆρα ὕψωσε τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ

δοῦναι μετάνοιαν τῷ Ἰσραὴλ καὶ ἄφεσιν ἁμαρτιῶν» (Πράξεων ε΄ 30-31).

Δηλαδή: «Ὁ Θεός τῶν προγόνων μας ἀνέστησε τόν

Ἰησοῦ, πού ἐσεῖς τόν σκοτώσατε κρεμώντας τον στό ξύλο τοῦ Σταυροῦ. Αὐτόν ὁ Θεός τόν ἀνύψωσε μέ τήν κραταιά δύναμή του στή θέση τοῦ ἀρχηγοῦ καί τοῦ σωτῆρα, γιά νά δώσει στούς Ἰσραηλίτες τήν εὐκαιρία νά μετανοήσουν καί νά λάβουν συγχώρηση γιά τίς ἁμαρτίες τους».

✣ ✣ ✣

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἀναφέρεται στήν ταπείνωση τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ ἕνεκα τῆς ὁποίας ὑψώθηκε καί δοξάσθηκε ἀπό τόν Θεό Πατέρα.

«Τοῦτο γὰρ φρονείσθω ἐν ὑμῖν ὃ καὶ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ὃς ἐν μορφῇ Θεοῦ ὑπάρχων οὐχ ἁρπαγμὸν ἡγήσατο τὸ εἶναι ἴσα Θεῷ, ἀλλ᾽ ἑαυτὸν ἐκένωσε μορφὴν δούλου λαβών, ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων γενόμενος καὶ σχήματι εὑρεθεὶς ὡς ἄνθρωπος ἐταπείνωσεν ἑαυτὸν γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δὲ σταυροῦ διὸ καὶ ὁ Θεὸς αὐτὸν ὑπερύψωσε καὶ ἐχαρίσατο αὐτῷ ὄνομα τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα, ἵνα ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ πᾶν γόνυ κάμψῃ ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων, καὶ πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσηται ὅτι Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς δόξαν Θεοῦ πατρός (Πρός Φιλιππησίους β΄ 5-11).

Δηλαδή: «Νά ὑπάρχει μεταξύ σας τό ἴδιο φρόνημα πού εἶχε κι ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ ὁποῖος, ἄν καί ἦταν Θεός, δέν θεώρησε τήν ἰσότητά του μέ τόν Θεό ἀποτέλεσμα ἁρπαγῆς, ἀλλά τά ἀπαρνήθηκε ὅλα, πῆρε μορφή δούλου κι ἔγινε ἄνθρωπος· καί ὄντας πραγματικός ἄνθρωπος ταπεινώθηκε θεληματικά ὑπακούοντας μέχρι θανάτου, καί μάλιστα θανάτου σταυρικοῦ. Γι᾽ αὐτό καί ὁ Θεός τόν ἀνέβασε πολύ ψηλά καί τοῦ χάρισε τό ὄνομα πού εἶναι

πάνω ἀπ' ὅλα τά ὀνόματα. Κι ἔτσι, στό ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ ὅλα τά ἐπουράνια, τά ἐπίγεια καί τά ὑποχθόνια θά προσκυνήσουν, καί κάθε γλώσσα θά ὁμολογήσει ὅτι Κύριος εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός, γιά νά δοξάζεται ἔτσι ὁ Θεός Πατέρας».

Μέ τήν ταπείνωσή Του ὁ Κύριος ὑπέδειξε στούς μαθητές Του νά κατακτήσουν *«τῇ ταπεινώσει τὰ ὑψηλά, τῇ πτωχείᾳ τὰ πλούσια».*

β) Θρόνος ἀφέσεως

Ὁ Κύριος στήν ἀρχιερατική προσευχή ἐξομολογεῖται ὅτι ἡ θυσία τῆς ζωῆς Του στόν Σταυρό προσφέρεται γιά νά ἁγιασθοῦν οἱ ἄνθρωποι. Εἶπε στόν ἐπουράνιο Θεό καί Πατέρα:

«Ὑπὲρ αὐτῶν ἐγὼ ἁγιάζω ἐμαυτόν, ἵνα καὶ αὐτοὶ ὦσιν ἡγιασμένοι ἐν ἀληθείᾳ» (Ἰωάννου ιζ΄ 19).

Δηλαδή: «Γιά χάρη τους ἀφιερώνω καί προσφέρω τόν ἑαυτό μου σ' ἐσένα, ὥστε κι αὐτοί, μέ τή βοήθεια τῆς ἀλήθειας, νά εἶναι ἀφιερωμένοι σ' ἐσένα».

✣ ✣ ✣

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος στήν πρός Ἑβραίους ἐπιστολή του θεολογεῖ καί ἀποδεικνύει στούς παραλῆπτες τῆς ἐπιστολῆς του, πού ἦσαν Ἰουδαῖοι καί τηροῦσαν ὅλα ὅσα προεβλέποντο στήν Παλαιά Διαθήκη τελώντας θυσίες ζώων καί διάφορους καθαρμούς γιά νά καθαρισθοῦν ἀπό τίς ἁμαρτίες τους, ὅτι ὅλες αὐτές οἱ τελετουργίες ἦσαν ἀτελέσφορες καί μόνο τό Τίμιο Αἷμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καθαρίζει τήν ψυχή μας ἀπό τίς ἁμαρτίες. Γράφει:

«Χριστὸς δὲ παραγενόμενος ἀρχιερεὺς τῶν μελλόντων ἀγαθῶν διὰ τῆς μείζονος καὶ τελειοτέρας σκηνῆς, οὐ χειροποιήτου, τοῦτ' ἔστιν οὐ ταύτης τῆς

κτίσεως, οὐδὲ δι᾽ αἵματος τράγων καὶ μόσχων, διὰ δὲ τοῦ ἰδίου αἵματος εἰσῆλθεν ἐφάπαξ εἰς τὰ Ἅγια, αἰωνίαν λύτρωσιν εὑράμενος. εἰ γὰρ τὸ αἷμα ταύρων καὶ τράγων καὶ σποδὸς δαμάλεως ῥαντίζουσα τοὺς κεκοινωμένους ἁγιάζει πρὸς τὴν τῆς σαρκὸς καθαρότητα, πόσῳ μᾶλλον τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ὃς διὰ Πνεύματος αἰωνίου ἑαυτὸν προσήνεγκεν ἄμωμον τῷ Θεῷ, καθαριεῖ τὴν συνείδησιν ὑμῶν ἀπὸ νεκρῶν ἔργων εἰς τὸ λατρεύειν Θεῷ ζῶντι; Καὶ διὰ τοῦτο διαθήκης καινῆς μεσίτης ἐστίν, ὅπως θανάτου γενομένου εἰς ἀπολύτρωσιν τῶν ἐπὶ τῇ πρώτῃ διαθήκῃ παραβάσεων, τὴν ἐπαγγελίαν λάβωσιν οἱ κεκλημένοι τῆς αἰωνίου κληρονομίας. ὅπου γὰρ διαθήκη παραβάσεων, τὴν ἐπαγγελίαν λάβωσιν οἱ κεκλημένοι τῆς αἰωνίου κληρονομίας. ὅπου γὰρ διαθήκη, θάνατον ἀνάγκη φέρεσθαι τοῦ διαθεμένου· διαθήκη γὰρ ἐπὶ νεκροῖς βεβαία, ἐπεὶ μήποτε ἰσχύει ὅτε ζῇ ὁ διαθέμενος. Ὅθεν οὐδ᾽ ἡ πρώτη χωρὶς αἵματος ἐγκεκαίνισται· λαληθείσης γὰρ πάσης ἐντολῆς κατὰ τὸν νόμον ὑπὸ Μωϋσέως παντὶ τῷ λαῷ, λαβὼν τὸ αἷμα τῶν μόσχων καὶ τράγων μετὰ ὕδατος καὶ ἐρίου κοκκίνου καὶ ὑσσώπου, αὐτό τε τὸ βιβλίον καὶ πάντα τὸν λαὸν ἐρράντισε λέγων· τοῦτο τὸ αἷμα τῆς διαθήκης ἧς ἐνετείλατο πρὸς ὑμᾶς ὁ Θεός· καὶ τὴν σκηνὴν δὲ καὶ πάντα τὰ σκεύη τῆς λειτουργίας τῷ αἵματι ὁμοίως ἐρράντισε. καὶ σχεδὸν ἐν αἵματι πάντα καθαρίζεται κατὰ τὸν νόμον, καὶ χωρὶς αἱματεκχυσίας οὐ γίνεται ἄφεσις» (Πρός Ἑβραίους θ΄ 11-22).

Δηλαδή: «Ἀντίθετα, ὁ Χριστός ἦρθε ὡς ἀρχιερέας τῶν ἀγαθῶν πού προσμένουμε. Ἡ σκηνή στήν ὁποία μπῆκε εἶναι ἀνώτερη καί τελειότερη. Δέν εἶ-

ναι ἀνθρώπινο κατασκεύασμα, μέρος δηλαδή αὐτῆς τῆς δημιουργίας. Ὁ Χριστός μπῆκε μιά γιά πάντα στά ἅγια τῶν ἁγίων γιά νά προσφέρει αἷμα ὄχι ταύρων καί μοσχαριῶν, ἀλλά τό δικό του αἷμα, ἐξασφαλίζοντάς μας ἔτσι τήν αἰώνια σωτηρία. Γιατί τό αἷμα τῶν τράγων καί τῶν ταύρων καί τό ράντισμα μέ στάχτη δαμαλιοῦ ἐξαγνίζουν αὐτούς πού εἶναι

ἀκάθαρτοι θρησκευτικά, καθαρίζοντάς τους ἐξωτερικά. Σκεφτεῖτε, λοιπόν, πόσο περισσότερο τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος ἔχοντας τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ πρόσφερε τόν ἑαυτό του ἀψεγάδιαστη θυσία στόν Θεό, θά καθαρίσει τή συνείδησή μας ἀπό τά ἔργα πού ὁδηγοῦν στόν θάνατο, ἔτσι ὥστε νά μποροῦμε νά λατρεύουμε τόν ἀληθινό Θεό.

Γι' αὐτόν τόν λόγο ὁ Χριστός εἶναι μεσίτης μιᾶς νέας διαθήκης, σύμφωνα μέ τήν ὁποία ὅσοι ἔχουν κληθεῖ νά μετάσχουν στήν αἰώνια κληρονομιά θά πάρουν τό μερίδιο πού τούς ὑποσχέθηκε. Αὐτό μπορεῖ νά γίνει, ἐπειδή ὁ ἴδιος ὁδηγήθηκε στόν θάνατο πού μᾶς ἀπάλλαξε ἀπό τίς παραβάσεις, πού εἶχαν γίνει τήν ἐποχή τῆς πρώτης διαθήκης. Γιατί ἡ διαθήκη ὑπάρχει ὅταν ἔχει πιστοποιηθεῖ ὁ θάνατος τοῦ διαθέτη. Μιά διαθήκη ἰσχύει μόνο μετά τόν θάνατο· δέν ἔχει ποτέ ἰσχύ ὅσο ζεῖ ὁ διαθέτης. Γι' αὐτό, οὔτε καί ἡ πρώτη διαθήκη ἐγκαινιάστηκε δίχως αἷμα. Ὅταν ὁ Μωυσῆς ἀπάγγειλε ὅλες τίς ἐντολές τοῦ νόμου μπροστά σ' ὁλόκληρο τόν λαό, πῆρε αἷμα μοσχαριῶν καί τράγων, μαζί μέ νερό, καί ράντισε μέ κόκκινο μαλλί καί ὕσσωπο καί τό ἴδιο τό βιβλίο καί ὁλόκληρο τόν λαό λέγοντας: Αὐτό εἶναι τό αἷμα τῆς διαθήκης τήν ὁποία σᾶς ὅρισε ὁ Θεός. Μέ τόν ἴδιο τρόπο ράντισε μέ τό αἷμα καί τή σκηνή καί ὅλα τά λατρευτικά σκεύη. Ὅλα σχεδόν, σύμφωνα μέ τόν νόμο, καθαρίζονται μέ αἷμα· καί δέν ὑπάρχει συγχώρηση ἁμαρτιῶν χωρίς νά χυθεῖ αἷμα».

Γνώστης ἄριστος ὁ ἀπόστολος Παῦλος τῆς θεολογίας καί λατρείας τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἀντιπαραβάλλει τίς πολλές θυσίες πού τελοῦσαν οἱ Ἰουδαῖοι Ἀρχιερεῖς στόν Ναό τῶν Ἱεροσολύμων, πού ὅμως δέν μποροῦσαν νά

ἐξαλείψουν ἁμαρτίες, μέ τήν Μοναδική καί Ἀνεπανάληπτη θυσία τῆς ζωῆς τοῦ Κυρίου μας, πού ἐξάλειψε τίς ἁμαρτίες ὁλοκλήρου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἀπό τοῦ Ἀδάμ καί ἕως τοῦ ἐσχάτου.

«Καὶ πᾶς μὲν ἱερεὺς ἕστηκε καθ᾽ ἡμέραν λειτουργῶν καὶ τὰς αὐτὰς πολλάκις προσφέρων θυσίας, αἵτινες οὐδέποτε δύνανται περιελεῖν ἁμαρτίας· αὐτὸς δὲ μίαν ὑπὲρ ἁμαρτιῶν προσενέγκας θυσίαν εἰς τὸ διηνεκὲς ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ» (Πρός Ἑβραίους ι΄ 11-12).

Δηλαδή: «Ὅλοι οἱ ἱερεῖς λειτουργοῦν καθημερινά καί προσφέρουν πολλές φορές τίς ἴδιες θυσίες, πού ὅμως ποτέ δέν μποροῦν νά ἐξαλείψουν ἁμαρτίες. Ἀντίθετα, ὁ Ἰησοῦς πρόσφερε γιά τίς ἁμαρτίες μία θυσία γιά πάντα, κι ἔπειτα κάθισε στά δεξιά τοῦ Θεοῦ».

✣ ✣ ✣

Ἡ ἁμαρτία διέφθειρε τήν ἀνθρώπινη φύση, πού ἀπώλεσε τό πρωτόκτιστο κάλλος, τήν πνευματική λαμπρότητα καί ἀκτινοβολία πού εἶχε πρό τῆς παραβάσεως τοῦ θελήματος τοῦ Κυρίου καί Δημιουργοῦ της.

Ὁ Κύριος καί Δημιουργός, ἐπειδή εἶναι φιλάνθρωπος δέν ἐγκατέλειψε τό πλάσμα Του, δέν τό ἄφησε νά καταστρέφεται καί νά φθείρεται ἀπό τήν ἁμαρτία καί ἀνέλαβε νά θεραπεύσει ἀπό τά τραύματα τῆς ἁμαρτίας τήν ἀνθρώπινη φύση καί νά τήν ἀπελευθερώσει ἀπό τίς συνέπειες τῆς ὀλέθριας πτώσεώς της.

Ἀνάμεσα στίς φιλάνθρωπες ἐνέργειες τοῦ Κυρίου γιά τήν σωτηρία τῶν ἀνθρώπων περιλαμβάνονται ἡ Νομοδοσία στό Σινᾶ καί ὕστερα ἡ ἀποκατάσταση τοῦ ἀνθρώπου. Κατά τόν λόγο τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου: *«Ὁ Νόμος διὰ Μωϋσέως ἡ Χάρις καὶ ἡ Ἀλήθεια διὰ Ἰησοῦ»* (Ἰωάννου α΄ 17).

Ὁ Θεός κατά τό σχέδιό Του ὅπως ἀποκαλύφθηκε πρῶτα ἔδωσε τίς ἐντολές Του μέ τόν Μωϋσῆ στό Σινᾶ ὥστε οἱ ἄνθρωποι νά ἀντιληφθοῦν τί εἶναι ἁμαρτία. Μέ τίς ἐντολές, ὅπως διδάσκει ὁ ἀπόστολος Παῦλος στήν πρός Ρωμαίους ἐπιστολή του, ὁ Θεός ξεχώρισε τήν κακία ἀπό τήν ἀρετή καὶ κάλεσε καί τούς ἀνθρώπους νά παύσουν νά πράττουν τήν κακία· *«διὰ γὰρ νόμου ἐπίγνωσις ἁμαρτίας»* (Πρός Ρωμαίους γ΄ 20).

Μετά τήν ἐπίγνωση τῆς ἁμαρτίας πού διαρκεῖ στήν περίοδο τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἀκολούθησε ἡ ὁλοκλήρωση τοῦ σχεδίου τοῦ Θεοῦ μέ τήν ἀπελευθέρωση τοῦ ἀνθρώπινου γένους ἀπό τήν τυραννική ἐξουσία τῆς ἀλόγου δυνάμεως πού εἶναι ἡ ἁμαρτία καί τίς συνέπειές της, μέ τήν ἐνανθρώπηση τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ πού ἦλθε στόν κόσμο ὅπως εἶπε ὁ ἄγγελος Κυρίου στόν Ἰωσήφ τόν μνήστορα τῆς Θεοτόκου ὅτι :

«Αὐτὸς γὰρ σώσει τὸν λαὸν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν» (Ματθαίου α΄ 21).

Δηλαδή: «Αὐτός θά σώσει τόν λαό του ἀπό τίς ἁμαρτίες τους».

Ὅπως εἶπε ὁ προφήτης Ζαχαρίας, ὁ πατέρας τοῦ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου ὅταν γεννήθηκε ὁ υἱός του, ὅτι

«Καὶ σὺ παιδίον (ἐννοεῖ τὸν Ἰωάννην) προφήτης ὑψίστου κληθήσῃ· προπορεύσῃ γὰρ πρὸ προσώπου Κυρίου ἑτοιμᾶσαι ὁδοὺς αὐτοῦ τοῦ δοῦναι γνῶσιν σωτηρίας τῷ λαῷ αὐτοῦ ἐν ἀφέσει ἁμαρτιῶν αὐτῶν» (Λουκᾶ α΄ 76-77).

Δηλαδή: «Κι ἐσύ, παιδί μου, θά ὀνομαστεῖς προφήτης τοῦ ὕψιστου Θεοῦ, γιατί θά προπορευτεῖς

πρίν ἀπό τόν Κύριο γιά νά ἑτοιμάσεις τόν δρόμο του κάνοντας γνωστή στόν λαό του τή σωτηρία».

✣ ✣ ✣

Αὐτό τό ἔργο πού κηρύχθηκε καί προετοιμάσθηκε μέ ἐπιμέλεια ἀπό τόν Θεό κατά τό σχέδιο τῆς θείας οἰκονομίας, πραγματοποιήθηκε μέ τήν σταυρική θυσία τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ Ὁποῖος κατά τό κήρυγμα τοῦ ἀποστόλου Παύλου:

«Ἀπέθανε ὑπὲρ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν κατὰ τὰς γραφάς» (Πρός Κορινθίους Α΄ ιε΄ 3).

Δηλαδή: «Ὁ Χριστός πέθανε, σύμφωνα μέ τίς Γραφές, γιά τίς ἁμαρτίες μας».

«Δι᾽ ἑαυτοῦ καθαρισμὸν ποιησάμενος τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν» (Πρός Ἑβραίους α΄ 3).

Δηλαδή: «Ἀφοῦ μέ τόν σταυρικό θάνατό του μᾶς καθάρισε ἀπό τίς ἁμαρτίες μας».

Ὁ Κύριος ὅταν εὐλόγησε τό ποτήριο τοῦ οἴνου στόν μυστικό δεῖπνο τό προσέφερε στούς μαθητές του λέγοντάς τους:

«Τοῦτό ἐστι τὸ αἷμά μου τὸ τῆς καινῆς διαθήκης τὸ ὑπὲρ πολλῶν ἐκχυνόμενον εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν» (Ματθαίου κστ΄ 28).

Δηλαδή: «Αὐτό εἶναι τό αἷμα μου, πού ἐπισφραγίζει τή νέα διαθήκη καί χύνεται γιά χάρη ὅλων, γιά νά τούς συγχωρηθοῦν οἱ ἁμαρτίες».

Ἀπό τήν σταυρική θυσία τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐλάβαμε ὅλοι ὅσοι πιστεύουμε σέ Αὐτόν καί στήν θυσία Του τὴν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν μας. Ἀφοῦ ὁ Ἰησοῦς Χριστός

«Ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμὸς καὶ ἀπολύτρωσις»

(Πρός Κορινθίους Α΄ α΄ 30).

Δηλαδή: «Ἐκεῖνος ἔγινε ἀπό τόν Θεό σοφία δική μας καί δικαίωση καί ἐξαγιασμός καί ἀπολύτρωση».

✣ ✣ ✣

Ὅταν συμμετέχουμε στά Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅταν βαπτιζόμαστε, ὅταν ἐξομολογούμαστε ὅταν κοινωνοῦμε τοῦ ἁγίου Σώματος καὶ Αἵματός Του ἁγιαζόμαστε.

Ἀπαραίτητη προϋπόθεση γιά νά καθαρισθεῖ ἀπό τίς ἁμαρτίες του ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἡ μετάνοια καί ἡ ἐπιστροφή στόν Θεό Πατέρα κατά τήν ἀποστολική προτροπή.

«Μετανοήσατε οὖν καὶ ἐπιστρέψατε εἰς τὸ ἐξαλειφθῆναι ὑμῶν τὰς ἁμαρτίας» (Πράξεων γ΄ 19).

Δηλαδή: «Μετανοῆστε, λοιπόν, καί ἐπιστρέψτε στόν Θεό, γιά νά ἐξαλειφθοῦν οἱ ἁμαρτίες σας».

Τό θέμα τοῦ κηρύγματος τῶν ἁγίων Ἀποστόλων εἶναι ἡ ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος κηρύττει:

«Ἐν ᾧ ἔχομεν τὴν ἀπολύτρωσιν διὰ τοῦ αἵματος αὐτοῦ, τὴν ἄφεσιν τῶν παραπτωμάτων, κατὰ τὸν πλοῦτον τῆς χάριτος αὐτοῦ» (Πρός Ἐφεσίους α΄ 7).

Δηλαδή: «Ὁ Χριστός μᾶς λύτρωσε μέ τό αἷμα Του, συγχώρησε τίς ἁμαρτίες μας μέ τήν πλούσια χάρη Του».

«Ἐν ᾧ ἔχομεν τὴν ἀπολύτρωσιν, τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν » (Πρός Κολοσσαεῖς α΄ 14).

Δηλαδή: «Ὁ Χριστός μᾶς ἔδωσε τήν ἀπολύτρωση, μᾶς συγχώρησε τίς ἁμαρτίες».

Ὁ ἀπόστολος Πέτρος κηρύττει μέ τόλμη στό Συνέδριο τῶν Ἰουδαίων, δηλαδή στή Βουλή τῶν Ἰουδαίων πού κατεδίκασε τόν Ἰησοῦ Χριστό στόν σταυρικό θάνατο, ὅτι:

«Ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν ἤγειρεν Ἰησοῦν ὃν ὑμεῖς διεχειρίσασθε κρεμάσαντες ἐπὶ ξύλου. τοῦτον ὁ Θεὸς ἀρχηγὸν καὶ σωτῆρα ὕψωσε τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ δοῦναι μετάνοιαν τῷ Ἰσραὴλ καὶ ἄφεσιν ἁμαρτιῶν» (Πράξεων ε΄ 30-31).

Δηλαδή: «Ὁ Θεός τῶν προγόνων μας ἀνέστησε τόν Ἰησοῦ, πού ἐσεῖς τόν σκοτώσατε κρεμώντας τον στό ξύλο τοῦ σταυροῦ. Αὐτόν ὁ Θεός τόν ἀνύψωσε μέ τήν κραταιά δύναμή του στή θέση τοῦ ἀρχηγοῦ καί τοῦ σωτήρα, γιά νά δώσει στούς Ἰσραηλίτες τήν εὐκαιρία νά μετανοήσουν καί νά λάβουν συγχώρηση γιά τίς ἁμαρτίες τους».

Ὁ ἀπόστολος Πέτρος κατηχώντας τόν ἑκατόνταρχο Κορνήλιο στήν Καισάρεια, πού ἦταν ἡ ἕδρα τοῦ Ρωμαίου Διοικητοῦ στήν περιοχή τήν ἐποχή ἐκείνη, ἐξηγεῖ ὅτι τό θέμα τοῦ κηρύγματος τῶν Προφητῶν στήν Παλαιά Διαθήκη εἶναι ἡ ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν πού δόθηκε μέ τήν σταυρική θυσία τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

«Τούτῳ πάντες οἱ προφῆται μαρτυροῦσιν, ἄφεσιν ἁμαρτιῶν λαβεῖν διὰ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ πάντα τὸν πιστεύοντα εἰς αὐτόν» (Πράξεων ι΄ 43).

Δηλαδή: « Ὅλοι οἱ προφῆτες βεβαιώνουν γι᾽ αὐτόν, ὅτι καθένας πού πιστεύει σ᾽ αὐτόν θά λάβει μέσῳ αὐτοῦ τή συγχώρηση τῶν ἁμαρτιῶν του».

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος κηρύττων στήν Συναγωγή τῆς Ἀντιοχείας ἀναφέρεται στήν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν.

«Γνωστὸν οὖν ἔστω ὑμῖν, ἄνδρες ἀδελφοί, ὅτι διὰ τούτου ὑμῖν ἄφεσις ἁμαρτιῶν καταγγέλλεται» (Πράξεων ιγ΄ 38).

Δηλαδή: «Μάθετε, λοιπόν, ἀδέλφια, ὅτι μέσῳ αὐτοῦ

(δηλ. τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ) σᾶς προσφέρεται συγχώρηση τῶν ἁμαρτιῶν».

Ἐπίσης τονίζει:

«Ὅς ὢν ἀπαύγασμα τῆς δόξης καὶ χαρακτὴρ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ, φέρων τε τὰ πάντα τῷ ῥήματι τῆς δυνάμεως αὐτοῦ, δι' ἑαυτοῦ καθαρισμὸν ποιησάμενος τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τῆς μεγαλωσύνης ἐν ὑψηλοῖς» (Πρός Ἑβραίους α΄ 3).

Δηλαδή: «Αὐτός (δηλαδή ὁ Χριστός) εἶναι ἡ ἀκτινοβολία τοῦ θεϊκοῦ μεγαλείου καί ἡ τέλεια ἔκφραση τῆς θεϊκῆς ὑπόστασης, κι αὐτός συγκρατεῖ τό σύμπαν μέ τή δύναμη τοῦ λόγου του. Ἀφοῦ μέ τόν σταυρικό του θάνατο μᾶς καθάρισε ἀπό τίς ἁμαρτίες μας, κάθισε ψηλά, στά δεξιά τοῦ παντοδύναμου Θεοῦ».

γ) Θρόνος συγνώμης καί μακροθυμίας

Ἄν καί οἱ σταυρωτές τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ προξένησαν σ' Αὐτόν τό μαρτύριο τῆς σταυρώσεως, Ἐκεῖνος παρεκάλεσε τόν Ἐπουράνιο Πατέρα νά τούς συγχωρήσει:

«Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἔλεγε· Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς· οὐ γὰρ οἴδασι τί ποιοῦσι. διαμεριζόμενοι δὲ τὰ ἱμάτια αὐτοῦ ἔβαλον κλῆρον» (Λουκᾶ κγ΄ 34).

Δηλαδή: «Ὁ Ἰησοῦς ἔλεγε: Πατέρα, συγχώρησέ τους, δέν ξέρουν τί κάνουν. Ἐκεῖνοι μοιράστηκαν τά ροῦχα του ρίχνοντας κλῆρο».

Ἔτσι ὁ Κύριός μας ἐπισφράγισε τήν διδασκαλία Του γιά τή συγνώμη πού ὀφείλουν οἱ μαθητές Του νά δίδουν σ' ὅσους τούς βλάπτουν.

Ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστὸς ἐδίδαξε στούς μαθητές Του τόν τρόπο καί τό περιεχόμενο τῆς προσευχῆς τους μέ τήν Κυριακή Προσευχή (Ματθαίου στ΄ 9-13).

Στά αἰτήματά μας πρός τόν Ἐπουράνιο Πατέρα μας ἐνέταξε καί τό *«ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν»*.

Ἀμέσως μετά τόνισε στούς μαθητές Του:

«Ἐὰν γὰρ ἀφῆτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν ἀφήσει καὶ ὑμῖν ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος· ἐὰν δὲ μὴ ἀφῆτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, οὐδὲ ὁ Πατὴρ ὑμῶν ἀφήσει τὰ παραπτώματα ὑμῶν» (Ματθαίου στ΄ 14).

Δηλαδή: «Γιατί, ἄν συγχωρήσετε τούς ἀνθρώπους γιά τά παραπτώματά τους, θά σᾶς συγχωρήσει κι ἐσᾶς ὁ οὐράνιος Πατέρας σας. Ἄν ὅμως δέν συγχωρήσετε στούς ἀνθρώπους τά παραπτώματά τους, οὔτε κι ὁ Πατέρας σας θά συγχωρήσει τά δικά σας παραπτώματα».

Ἑπομένως προϋπόθεση γιά νά συγχωρήσει ὁ Ἐπουράνιος Θεός καί Πατέρας τά παραπτώματά μας, τίς ἁμαρτίες, εἶναι νά συγχωρήσουμε κι ἐμεῖς τούς ἀδελφούς μας.

Ἐφαρμογή αὐτοῦ τοῦ θεϊκοῦ νόμου ὁ Κύριός μας ἔκαμε μέ τήν παραβολή τοῦ κακοῦ δούλου:

«Διὰ τοῦτο ὡμοιώθη ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἀνθρώπῳ βασιλεῖ, ὃς ἠθέλησε συνᾶραι λόγον μετὰ τῶν δούλων αὐτοῦ. ἀρξαμένου δὲ αὐτοῦ συναίρειν προσηνέχθη αὐτῷ εἷς ὀφειλέτης μυρίων ταλάντων. μὴ ἔχοντος δὲ αὐτοῦ ἀποδοῦναι ἐκέλευσεν αὐτὸν ὁ κύριος αὐτοῦ πραθῆναι καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ καὶ τὰ τέκνα καὶ πάντα ὅσα εἶχε, καὶ ἀποδοθῆναι. πεσὼν οὖν ὁ δοῦλος προσεκύνει αὐτῷ λέγων· κύριε, μακροθύμησον ἐπ᾽ ἐμοὶ καὶ πάντα σοὶ ἀποδώσω.

σπλαγχνισθεὶς δὲ ὁ κύριος τοῦ δούλου ἐκείνου ἀπέλυσεν αὐτὸν καὶ τὸ δάνειον ἀφῆκεν αὐτῷ. ἐξελθὼν δὲ ὁ δοῦλος ἐκεῖνος εὗρεν ἕνα τῶν συνδούλων αὐτοῦ, ὃς ὤφειλεν αὐτῷ ἑκατὸν δηνάρια, καὶ κρατήσας αὐτὸν ἔπνιγε λέγων· ἀπόδος μοι εἴ τι ὀφείλεις. πεσὼν οὖν ὁ σύνδουλος αὐτοῦ εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ παρεκάλει αὐτὸν λέγων· μακροθύμησον ἐπ᾽ ἐμοὶ καὶ ἀποδώσω σοι. ὁ δὲ οὐκ ἤθελεν, ἀλλὰ ἀπελθὼν ἔβαλεν αὐτὸν εἰς φυλακὴν ἕως οὗ ἀποδῷ τὸ ὀφειλόμενον. ἰδόντες δὲ οἱ σύνδουλοι αὐτοῦ τὰ γενόμενα ἐλυπήθησαν σφόδρα, καὶ ἐλθόντες διεσάφησαν τῷ κυρίῳ ἑαυτῶν πάντα τὰ γενόμενα. τότε προσκαλεσάμενος αὐτὸν ὁ κύριος αὐτοῦ λέγει αὐτῷ δοῦλε πονηρέ, πᾶσαν τὴν ὀφειλὴν ἐκείνην ἀφῆκά σοι, ἐπεὶ παρεκάλεσάς με οὐκ ἔδει καὶ σὲ ἐλεῆσαι τὸν σύνδουλόν σου, ὡς καὶ ἐγώ σε ἠλέησα; καὶ ὀργισθεὶς ὁ κύριος αὐτοῦ παρέδωκεν αὐτὸν τοῖς βασανισταῖς ἕως οὗ ἀποδῷ πᾶν τὸ ὀφειλόμενον αὐτῶν. Οὕτω καὶ ὁ πατήρ μου ὁ ἐπουράνιος ποιήσει ὑμῖν, ἐὰν μὴ ἀφῆτε ἕκαστος τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ ἀπὸ τῶν καρδιῶν ὑμῶν τὰ παραπτώματα αὐτῶν»

(Ματθαίου ιη΄ 23-35).

Δηλαδή: «Γι᾽ αὐτό ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν μοιάζει μ᾽ ἕνα βασιλιά, πού θέλησε νά τοῦ ἀποδώσουν λογαριασμό οἱ δοῦλοι του. Μόλις ἄρχισε νά κάνει τόν λογαριασμό, τοῦ φέρανε κάποιον πού ὄφειλε δέκα χιλιάδες τάλαντα. Ἐπειδή δέν μποροῦσε νά τά ἐπιστρέψει, ὁ κύριός του διέταξε νά πουλήσουν τόν ἴδιο, τή γυναίκα του, τά παιδιά του κι ὅλα τά ὑπάρχοντά του καί νά τοῦ δώσουν τό ποσό ἀπό τήν πώληση. Ὁ δοῦλος τότε ἔπεσε στά πόδια του, τόν προσκυνοῦσε κι ἔλεγε: *δεῖξε μου μακροθυμία καί θά σοῦ τά*

δώσω ὅλα τά χρέη μου πίσω. Τόν λυπήθηκε λοιπόν ὁ κύριός του ἐκεῖνον τόν δοῦλο καί τόν ἄφησε νά φύγει· τοῦ χάρισε μάλιστα καί τό χρέος. Βγαίνοντας ἔξω ὁ ἴδιος δοῦλος, βρῆκε ἕναν ἀπό τούς συνδούλους του, πού τοῦ ὄφειλε μόνο ἑκατό δηνάρια· τόν ἔπιασε καί τόν ἔσφιγγε νά τόν πνίξει λέγοντάς του: *ξόφλησέ μου αὐτά πού μοῦ χρωστᾶς.* Ὁ σύνδουλός του τότε ἔπεσε στά πόδια του καί τόν παρακαλοῦσε: *δεῖξε μου μακροθυμία, καί θά σοῦ τά ξεπληρώσω.* Ἐκεῖνος ὅμως δέν δεχόταν, ἀλλά πῆγε καί τόν ἔβαλε στή φυλακή, ὥσπου νά ξεπληρώσει ὅ,τι τοῦ χρωστοῦσε. Ὅταν τό εἶδαν αὐτό οἱ σύνδουλοί του, λυπήθηκαν πάρα πολύ, καί πῆγαν καί διηγήθηκαν στόν κύριό τους ὅλα ὅσα ἔγιναν. Τότε ὁ κύριος τόν κάλεσε καί τοῦ λέει: *κακέ δοῦλε, σοῦ χάρισα ὅλο ἐκεῖνο τὸ χρέος, ἐπειδή μέ παρακάλεσες· δέν ἔπρεπε κι ἐσύ νά σπλαχνιστεῖς τόν σύνδουλό σου, ὅπως κι ἐγώ σπλαχνίστηκα ἐσένα;.* Καί ὀργισμένος τόν παρέδωσε στούς βασανιστές, ὥσπου νά ξεπληρώσει ὅσα τοῦ χρωστοῦσε. Ἔτσι θά κάνει καί σ᾽ ἐσᾶς ὁ οὐράνιος Πατέρας μου, ἄν ὁ καθένας σας δέν συγχωρεῖ τά παραπτώματα τοῦ ἀδελφοῦ του μ᾽ ὅλη του τήν καρδιά».

Ὁ Ἀδελφόθεος Ἰάκωβος διδάσκει ὅτι:
«Ἡ γὰρ κρίσις ἀνέλεος τῷ μὴ ποιήσαντι ἔλεος· κατακαυχᾶται ἔλεος κρίσεως» (Ἰακώβου β΄ 13).

Δηλαδή: «Γιατί στήν τελική κρίση δέν θά ὑπάρχει ἔλεος γι᾽ αὐτόν πού δέν ἔδειξε εὐσπλαχνία. Γιά τόν εὔσπλαχνο ὅμως ἡ τελική κρίση θά εἶναι θρίαμβος».

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος προτρέπει τούς πιστούς:
«Μὴ λυπεῖτε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον τοῦ Θεοῦ, ἐν ᾧ

ἐσφραγίσθητε εἰς ἡμέραν ἀπολυτρώσεως. πᾶσα πικρία καὶ θυμὸς καὶ ὀργὴ καὶ κραυγὴ καὶ βλασφημία ἀρθήτω ἀφ᾽ ὑμῶν σὺν πάσῃ κακίᾳ. γίνεσθε δὲ εἰς ἀλλήλους χρηστοί, εὔσπλαγχνοι, χαριζόμενοι ἑαυτοῖς καθὼς καὶ ὁ Θεὸς ἐν Χριστῷ ἐχαρίσατο ἡμῖν» (Πρός Ἐφεσίους δ΄ 30-32).

Δηλαδή: «Μή λυπεῖτε μέ τή συμπεριφορά σας τό Πνεῦμα τό Ἅγιο τοῦ Θεοῦ, τό ὁποῖο ἀποτελεῖ τή σφραγίδα τοῦ Θεοῦ πάνω σας, ἐγγύηση ὅτι θά ἔρθει ἡ ἡμέρα τῆς τελικῆς ἀπολύτρωσης. Διῶξτε μακριά σας κάθε δυσαρέσκεια, θυμό, ὀργή, κραυγή, κατηγόρια, καθώς καί κάθε ἄλλη κακότητα. Νά φέρεστε μεταξύ σας μέ καλοσύνη κι εὐσπλαχνία, καί νά συγχωρεῖτε ὁ ἕνας τόν ἄλλο, ὅπως κι ὁ Θεός συγχώρησε κι ἐμᾶς διά τοῦ Χριστοῦ».

Στή μακροθυμία τοῦ Κυρίου μας ἀναφέρεται ὁ κορυφαῖος τῶν Ἀποστόλων ὁ Πέτρος, ὅτι ὁ Χριστός:

«Λοιδορούμενος οὐκ ἀντελοιδόρει, πάσχων οὐκ ἠπείλει» (Α΄ Πέτρου Β΄ 23).

Δηλαδή: «Τίς λοιδορίες δέν τίς ἀνταπέδιδε, καί ὅταν ἔπασχε δέν ἀπειλοῦσε».

Οἱ πιστοί ὀφείλουν νά ἀνέχονται ὁ ἕνας τόν ἄλλο καί νά μακροθυμοῦν ἔχοντες παράδειγμα τόν Ἰησοῦ Χριστὸ κατά τόν ἀποστολικό λόγο.

«Ἀνεχόμενοι ἀλλήλων καὶ χαριζόμενοι ἑαυτοῖς ἐάν τις πρός τινα ἔχῃ μομφήν· καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς ἐχαρίσατο ὑμῖν, οὕτω καὶ ὑμεῖς· ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις τὴν ἀγάπην ἥτις ἐστὶ σύνδεσμος τῆς τελειότητος» (Πρός Κολοσσαεῖς γ΄ 13-14).

Δηλαδή: «Νά ἀνέχεστε μέ ὑπομονή ὁ ἕνας τόν ἄλλο,

καί νά συγχωρεῖτε ὁ ἕνας τόν ἄλλο, κάθε φορά πού δημιουργοῦνται παράπονα ἀνάμεσά σας. Ὅπως ὁ Χριστός σᾶς συγχώρησε τά παραπτώματα, ἔτσι νά κάνετε κι ἐσεῖς μεταξύ σας. Πάνω ἀπ' ὅλα, νά ἔχετε ἀγάπη, πού εἶναι ὁ σύνδεσμος ὅλων καί ὁδηγεῖ στήν τελειότητα».

δ) Θρόνος ἑνότητος

Ὅσοι ἐσταύρωσαν τόν Κύριον Ἰησοῦ Χριστόν ἐπίστευαν ὅτι θανατώνοντάς Τον θά διέλυαν τούς μαθητές Του:

«Πάντες ὑμεῖς σκανδαλισθήσεσθε ἐν ἐμοὶ ἐν τῇ νυκτὶ ταύτῃ γέγραπται γάρ, πατάξω τὸν ποιμένα, καὶ διασκορπισθήσονται τὰ πρόβατα τῆς ποίμνης» (Ματθαίου κστ΄ 31).

Δηλαδή: «Αὐτή τή νύχτα ὅλοι σας θά χάσετε τήν ἐμπιστοσύνη σας σ᾽ ἐμένα, ὅπως ἄλλωστε τό λέει ἡ Γραφή· θά σκοτώσω τόν βοσκό, καί θά σκορπιστοῦν τά πρόβατα τοῦ κοπαδιοῦ».

Ἐκεῖνος ὅμως διευκρίνησε ὅτι μέ τίς ἐνέργειές τους οἱ ἐχθροί Του θά ἐπετύγχαναν τό ἀντίθετο ἀποτέλεσμα:

«Κἀγὼ ἐὰν ὑψωθῶ ἐκ τῆς γῆς, πάντας ἑλκύσω πρὸς ἐμαυτόν» (Ἰωάννου ιβ΄ 32).

Δηλαδή: «Ἐγώ, ὅταν θά ὑψωθῶ ἀπό τή γῆ, ὅλους τούς ἀνθρώπους θά τούς τραβήξω κοντά μου».

Αὐτή ἡ προφητική διαπίστωση τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπιβεβαιώθηκε τήν ἡμέρα τῆς ἐλεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί συνελεύσεως τῆς Ἐκκλησίας, πού ὅπως λέγει ὁ Εὐαγγελιστής Λουκᾶς, ὁ συγγραφέας τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων, συμμετεῖχαν μεταξύ τῶν τρισχιλίων μαθητῶν πού ἐβαπτίσθησαν:

«Πάρθοι καὶ Μῆδοι καὶ Ἐλαμῖται, καὶ οἱ κατοικοῦντες τὴν Μεσοποταμίαν, Ἰουδαίαν τε καὶ Καππαδοκίαν, Πόντον καὶ τὴν Ἀσίαν, Φρυγίαν τε καὶ Παμφυλίαν, Αἴγυπτον καὶ τὰ μέρη τῆς Λιβύης τῆς κατὰ Κυρήνην, καὶ οἱ ἐπιδημοῦντες Ῥωμαῖοι, Ἰουδαῖοί τε καὶ προσήλυτοι, Κρῆτες καὶ Ἄραβες» (Πράξεων Β΄ 9-11).

Δηλαδή: «Πάρθοι, Μῆδοι καί Ἐλαμίτες, κάτοικοι τῆς Μεσοποταμίας, τῆς Ἰουδαίας καί τῆς Καππαδοκίας, τοῦ Πόντου καί τῆς Ἀσίας, τῆς Φρυγίας καί τῆς Παμφυλίας, τῆς Αἰγύπτου, καί ἀπό τά μέρη τῆς λιβυκῆς Κυρήνης, Ρωμαῖοι πού εἶναι ἐγκατεστημένοι ἐδῶ, Κρητικοί καί Ἄραβες».

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἑνωμένος μέ τόν ἐπουράνιο Θεό Πατέρα ἐνώθηκε μέ τούς ἀνθρώπους μέ τό μυστήριο τῆς ἐνανθρωπήσεώς Του καί ἔδωσε τήν δυνατότητα σέ κάθε ἄνθρωπο νά ἑνωθεῖ μέ τόν Θεό Πατέρα:

«Ἵνα πάντες ἓν ὦσι, καθὼς σύ, πάτερ, ἐν ἐμοὶ κἀγὼ ἐν σοί, ἵνα καὶ αὐτοὶ ἐν ἡμῖν ἓν ὦσιν»

(Ἰωάννου ιζ΄ 21).

Δηλαδή: «Ὥστε νά εἶναι ὅλοι ἕνα, ὅπως ἐσύ, Πατέρα, εἶσαι ἑνωμένος μ᾽ ἐμένα κι ἐγώ μ᾽ ἐσένα».

Αὐτή ἡ ἑνότητα βιοῦται στήν Ἐκκλησία, πού ὅπως διεκήρυξε ὁ ἀπόστολος Παῦλος:

«Οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος οὐδὲ Ἕλλην, οὐκ ἔνι δοῦλος οὐδὲ ἐλεύθερος, οὐκ ἔνι ἄρσεν καὶ θῆλυ. πάντες γὰρ ὑμεῖς εἷς ἐστὲ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Πρός Γαλάτας γ΄ 28).

Δηλαδή: «Δέν ὑπάρχει πιά Ἰουδαῖος καί εἰδωλολάτρης, δέν ὑπάρχει δοῦλος καί ἐλεύθερος, δέν ὑπάρχει ἄνδρας καί γυναίκα· ὅλοι σας εἶστε ἕνας, χάρη στόν Ἰησοῦ Χριστό».

Στό ἑνοποιητικό ἔργο ἀναφέρεται ὁ ἀπόστολος Παῦλος γράφοντας:

«Χριστός ἐστιν ἡ εἰρήνη ἡμῶν, ὁ ποιήσας τὰ ἀμφότερα ἓν καὶ τὸ μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ λύσας, τὴν ἔχθραν, ἐν τῇ σαρκὶ αὐτοῦ τὸν νόμον τῶν ἐντολῶν ἐν δόγμασι καταργήσας, ἵνα τοὺς δύο κτίσῃ ἐν ἑαυτῷ εἰς ἕνα καινὸν ἄνθρωπον ποιῶν εἰρήνην, καὶ ἀποκαταλλάξῃ τοὺς ἀμφοτέρους ἐν ἑνὶ σώματι τῷ Θεῷ διὰ τοῦ σταυροῦ, ἀποκτείνας τὴν ἔχθραν ἐν αὐτῷ· καὶ ἐλθὼν εὐηγγελίσατο εἰρήνην ὑμῖν τοῖς μακρὰν καὶ τοῖς ἐγγύς, ὅτι δι᾽ αὐτοῦ ἔχομεν τὴν προσαγωγὴν οἱ ἀμφότεροι ἐν ἑνὶ πνεύματι πρὸς τὸν πατέρα. ἄρα οὖν οὐκέτι ἐστὲ ξένοι καὶ πάροικοι, ἀλλὰ συμπολῖται τῶν ἁγίων καὶ οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ, ἐποικοδομηθέντες ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων καὶ προφητῶν, ὄντος ἀκρογωνιαίου αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐν ᾧ πᾶσα οἰκοδομὴ συναρμολογουμένη αὔξει εἰς ναὸν ἅγιον ἐν Κυρίῳ· ἐν ᾧ καὶ ὑμεῖς συνοικοδομεῖσθε εἰς κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ ἐν Πνεύματι» (Πρός Ἐφεσίους β΄ 14-22).

Δηλαδή: «Αὐτός πραγματικά εἶναι γιά μᾶς ἡ εἰρήνη. Αὐτός ἔκανε τούς δύο ἀντιμαχόμενους κόσμους ἕναν λαό καί γκρέμισε μέ τόν σταυρικό του θάνατο ὅ,τι σάν τεῖχος τούς χώριζε καί προκαλοῦσε ἔχθρα μεταξύ τους. Κατήργησε δηλαδή τόν ἰουδαϊκό νόμο τῶν ἐντολῶν καί τῶν διατάξεων, γιά νά δημιουργήσει μέ τό ἔργο του ἀπό τά δύο ἐχθρικά μέρη, ἀπό τούς Ἰουδαίους καί τούς ἐθνικούς μιά νέα ἀνθρωπότητα, φέρνοντας τήν εἰρήνη. Κι ἀφοῦ θανάτωσε μέ τόν σταυρό του τήν ἔχθρα, ἕνωσε τούς δύο πρώην ἐχθρούς σέ ἕνα σῶμα καί τούς συμφιλίωσε μέ τόν Θεό. Ἔτσι, ὁ Χριστός ἦρθε κι ἔφερε τό χαρμό-

συνο μήνυμα τῆς εἰρήνης σ' ἐσᾶς τούς ἐθνικούς, πού ἤσασταν μακριά ἀπό τόν Θεό, καί σ' ἐσᾶς τούς Ἰουδαίους, πού ἤσασταν κοντά του. Πραγματικά, διά τοῦ Χριστοῦ μποροῦμε μ' ἕνα πνεῦμα καί οἱ δύο, ἐθνικοί καί Ἰουδαῖοι, νά πλησιάσουμε τόν Πατέρα. Δέν εἶστε, λοιπόν, πιά ξένοι καί χωρίς δικαιώματα, ἀλλά ἀνήκετε στόν λαό τοῦ Θεοῦ, στήν οἰκογένεια τοῦ Θεοῦ. Προστεθήκατε κι ἐσεῖς στό οἰκοδόμημα πού ἔχει θεμέλιο τούς ἀποστόλους καί τούς προφῆτες κι ἀκρογωνιαῖο λίθο αὐτόν τόν ἴδιο τόν Χριστό. Μ' αὐτόν δένεται ὁλόκληρο τό οἰκοδόμημα καί μεγαλώνει, ὥστε νά γίνει ναός ἅγιος γιά τόν Κύριο. Ὁ Κύριος οἰκοδομεῖ κι ἐσᾶς μαζί μέ τούς ἄλλους, γιά νά γίνετε πνευματική κατοικία τοῦ Θεοῦ».

ε) Θρόνος ὑπομονῆς

Ὁ Κύριός μας μέ ὑπομονή καί καρτερία ὑπέστη τό Πάθος. Ἀπό τή σύλληψή Του ἕως τήν ὥρα πού παρέδωσε τό πνεῦμα Του στόν Θεό Πατέρα ὑπέμεινε ἀδιαμαρτυρήτως πάντα ψυχικό καί σωματικό πόνο. Τήν προδοσία τοῦ μαθητοῦ Του. Τόν φθόνο τῆς πνευματικῆς ἡγεσίας τῶν Ἰουδαίων. Τόν καιροσκοπισμό τοῦ Ρωμαίου Ἡγεμόνος. Τήν ἐγκατάλειψή Του ἀπό τούς μαθητές Του. Τήν ἄρνηση τοῦ Πέτρου. Τίς ψευδομαρτυρίες. Τήν χλεύη τῶν Ρωμαίων στρατιωτῶν. Τό μαστίγωμα. Τίς εἰρωνεῖες τοῦ ὄχλου. Τίς βλασφημίες. Τόν ἐξευτελισμό τῆς σταύρωσης. Τόν ἄδικο θάνατο.

Ὅλη αὐτή τήν κακία τήν δέχθηκε ἄφωνος, ὅπως προφήτευσε ὁ Ἡσαΐας:

«Αὐτός, διὰ τὸ κεκακῶσθαι οὐκ ἀνοίγει τὸ στόμα αὐτοῦ. ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη καὶ ὡς ἀμνὸς ἐναντίον τοῦ κείροντος αὐτὸν ἄφωνος. οὕτως οὐκ ἀνοίγει τὸ στόμα αὐτοῦ» (Ἡσαΐου νγ΄ 7).

Ὁ εὐαγγελιστής Ματθαῖος πού ἐξιστορεῖ τό πάθος τοῦ Κυρίου μας σημειώνει ὅτι μπροστά στό ἰουδαϊκό Δικαστήριο *«ὁ Ἰησοῦς ἐσιώπα»* (Ματθαίου κστ΄ 63). Σιωπώντας ὁ Κύριος ὑπέφερε τά πάντα.

Ἀκόμη καί ὁ Ρωμαῖος διοικητής τῆς Ἰουδαίας ὁ Πιλάτος πού ἐδίκασε τόν Κύριο ἀπόρησε πού ὁ Κύριος

«Οὐκ ἀπεκρίθη αὐτῷ πρὸς οὐδὲ ἓν ῥῆμα, ὥστε θαυμάζειν τὸν ἡγεμόνα λίαν» (Ματθαίου κζ΄ 14).

Δηλαδή: «Ὁ Ἰησοῦς ὅμως δέν ἔδινε καμιά ἀπάντηση, κι ὁ διοικητής ἀπόρησε πολύ γι᾽ αὐτό».

Μέ τήν ὑπομονή καί τήν σιωπή Του ἐδίκασε τούς σταυρωτές Του. Ἔδειξε τό μεγαλεῖο τῆς θεότητός Του ἐπιτρέποντας σ᾽ ὅλους νά συμπεριφερθοῦν ὅπως ἤθελαν. Δέν ἀντιστάθηκε σέ κανένα.

Ἀπ᾽ αὐτή τήν συμπεριφορά τοῦ Κυρίου ἐμπνεόμενος ὁ ἀπόστολος Παῦλος προτρέπει τούς πιστούς:

«Μηδενὶ κακὸν ἀντὶ κακοῦ ἀποδιδόντες. προνοούμενοι καλὰ ἐνώπιον πάντων ἀνθρώπων· εἰ δυνατόν, τὸ ἐξ ὑμῶν μετὰ πάντων ἀνθρώπων εἰρηνεύοντες. μὴ ἑαυτοὺς ἐκδικοῦντες, ἀγαπητοί, ἀλλὰ δότε τόπον τῇ ὀργῇ· γέγραπται γάρ· ἐμοὶ ἐκδίκησις, ἐγὼ ἀνταποδώσω, λέγει Κύριος. ἐὰν οὖν πεινᾷ ὁ ἐχθρός σου, ψώμιζε αὐτόν, ἐὰν διψᾷ, πότιζε αὐτόν· τοῦτο γὰρ ποιῶν ἄνθρακας πυρὸς σωρεύσεις ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ. μὴ νικῶ ὑπὸ τοῦ κακοῦ, ἀλλὰ νίκα ἐν τῷ ἀγαθῷ τὸ κακόν» (Πρός Ρωμαίους ιβ΄ 17-21).

Δηλαδή: «Ἄν κάποιος σᾶς κάνει κακό, μήν τοῦ τό ἀνταποδίδετε, φροντίζετε νά κάνετε τό καλό σ' ὅλους τούς ἀνθρώπους. Ὅσο ἐξαρτᾶται ἀπό σᾶς, νά ζεῖτε εἰρηνικά μέ ὅλους. Μήν ἀγωνίζεστε, ἀγαπητοί, νά πάρετε ἐσεῖς ἐκδίκηση, γιατί αὐτό εἶναι δουλειά τοῦ Θεοῦ τήν ὥρα τῆς κρίσεως. Ὅπως λέει ἡ Γραφή: Δική μου εἶναι ἡ ἐκδίκηση, ἐγώ θά τούς τό ξεπληρώσω, λέει ὁ Κύριος. Ἄν λοιπόν πεινάει ὁ ἐχθρός σου δῶσε του νά φάει· ἄν διψάει, δῶσε του νά πιεῖ· μ' αὐτή τήν τακτική θά τόν κάνεις νά αἰσθανθεῖ τύψεις καί ντροπή. Μήν ἀφήνεις νά σέ νικήσει τό κακό, ἀλλά νά νικᾶς τό κακό μέ τό ἀγαθό».

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὑποδεικνύει στούς πιστούς ὅτι: *«Ὑπομονῆς ἔχετε χρείαν ἵνα τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ποιήσαντες κομίσασθε τὴν ἐπαγγελίαν»* (Πρός Ἑβραίους ι΄ 36).
Δηλαδή: «Χρειάζεστε ὑπομονή γιά νά κάνετε τό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί νά καρπωθεῖτε αὐτό πού ὑποσχέθηκε».
«Τοιγαροῦν καὶ ἡμεῖς, τοσοῦτον ἔχοντες περικείμενον ἡμῖν νέφος μαρτύρων, ὄγκον ἀποθέμενοι πάντα καὶ τὴν εὐπερίστατον ἁμαρτίαν, δι᾽ ὑπομονῆς τρέχωμεν τὸν προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα, ἀφορῶντες εἰς τὸν τῆς πίστεως ἀρχηγὸν καὶ τελειωτὴν Ἰησοῦν, ὃς ἀντὶ τῆς προκειμένης αὐτῷ χαρᾶς ὑπέμεινε σταυρόν, αἰσχύνης καταφρονήσας, ἐν δεξιᾷ τε τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ κεκάθικεν. ἀναλογίσασθε γὰρ τὸν τοιαύτην ὑπομεμενηκότα ὑπὸ τῶν ἁμαρτωλῶν εἰς αὐτὸν ἀντιλογίαν, ἵνα μὴ κάμητε ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν ἐκλυόμενοι» (Πρός Ἑβραίους ιβ΄ 1-3).

Δηλαδή: «Ἔχοντας, λοιπόν, γύρω μας τόσο μεγάλη στρατιά μαρτύρων ἄς τινάξουμε ἀπό πάνω μας κά-

θε φορτίο, καί τήν ἁμαρτία πού εὔκολα μᾶς ἐμπλέκει, κι ἄς τρέχουμε μέ ὑπομονή τό ἀγώνισμα τοῦ δύσκολου δρόμου, πού ἔχουμε μπροστά μας. Ἄς ἔχουμε τά μάτια μας προσηλωμένα στόν Ἰησοῦ, πού μᾶς ἔδωσε τήν πίστη, τήν ὁποία καί τελειοποιεῖ. Αὐτόν πού, ἀντί γιά τή χαρά πού θά μποροῦσε νά ἔχει, ὑπέμεινε τό σταυρικό θάνατο περιφρονώντας τήν ἀτίμωση, καί κάθισε στά δεξιά τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ. Ἀναλογιστεῖτε, λοιπόν, αὐτόν πού ὑπέμεινε μιά τέτοια ἐχθρότητα ἐναντίον του ἀπό μέρους τῶν ἁμαρτωλῶν, καί μήν ἀποκάμετε καί χάσετε τό θάρρος σας».

Γι' αὐτό ἡ σταυρική θυσία τοῦ Κυρίου μας ἔγινε πηγή δυνάμεως καί ἐμπνεύσεως γιά ὅλους τούς πιστούς πού ὀφείλουν στή ζωή τους νά σηκώνουν τόν δικό τους σταυρό. *«Εἴ τις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθείτω μοι»* (Ματθαίου ιστ΄ 24).

στ) Θρόνος θυσίας

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ζοῦσε ἑνωμένος μέ τόν Ἰησοῦ Χριστό καί ὁμολογοῦσε ὅτι:

«Χριστῷ συνεσταύρωμαι· ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῇ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός· ὃ δὲ νῦν ζῶ ἐν σαρκί, ἐν πίστει ζῶ τῇ τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀγαπήσαντός με καὶ παραδόντος ἑαυτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ» (Πρός Γαλάτας β΄ 20).

Δηλαδή: «Ἔχω πεθάνει στόν σταυρό μαζί μέ τόν Χριστό. Τώρα πιά δέν ζῶ ἐγώ, ἀλλά ζεῖ στό πρόσωπό μου ὁ Χριστός. Κι ἡ τωρινή σωματική μου ζωή εἶναι ζωή βασισμένη στήν πίστη μου στόν Υἱό τοῦ Θεοῦ, πού μέ ἀγάπησε καί πέθανε ἑκούσια γιά χάρη μου».

Ὁ Κύριός μας παρέδωκε ἀπό ἀγάπη γιά μᾶς:

- Τό κεφάλι Του νά ἀγκαθοστεφανωθεῖ (Ἰωάννου ιθ΄ 2).
- Τά μάτια Του νά κλάψουν (Λουκᾶ ιθ΄ 41).
- Τήν σιαγόνα Του νά ραπισθεῖ (Θρήνων γ΄ 30).
- Τούς ὤμους Του νά βαστάσουν τόν Σταυρό (Ἰωάννου ιθ΄ 17).
- Τήν πλευρά Του νά λογχισθεῖ (Ἰωάννου ιθ΄ 34).
- Τά χέρια Του καί τά πόδια Του νά καρφωθοῦν (Ψαλμοῦ κα΄ (κβ΄) 21,17).
- Τό πολύτιμο αἷμα Του νά χυθεῖ (Πράξεων κ΄ 28).
- Τήν ψυχή Του στόν θάνατο (Ἡσαΐου κγ΄ 12).
- Τήν ζωή Του (Ἰωάννου ι΄ 11).
- Ὅλα τά πλούτη τῆς θεότητός Του καί ἔγινε πτωχός (Πρός Κορινθίους Β΄ η΄).
- Μιά μέρα θά ἔλθει ξανά στή γῆ γιά νά μᾶς συμπεριλάβει στήν δόξα Του (Ἰωάννου ιδ΄ 3).

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος συνοψίζει τόν σκοπό τῆς θυσίας τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅτι:

«Παρεδόθη διὰ τὰ παραπτώματα ἡμῶν καὶ ἠγέρθη διὰ τὴν δικαίωσιν ἡμῶν» (Πρός Ρωμαίους δ΄ 25).

Στό ἀνυπέρβλητο μεγαλεῖο τῆς θυσίας τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀναφέρεται ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἐξηγώντας ὅτι:

«Ἔτι γὰρ Χριστὸς ὄντων ἡμῶν ἀσθενῶν κατὰ καιρὸν ὑπὲρ ἀσεβῶν ἀπέθανε. μόλις γὰρ ὑπὲρ δικαίου τις ἀποθανεῖται· ὑπὲρ γὰρ τοῦ ἀγαθοῦ τάχα τις καὶ τολμᾷ ἀποθανεῖν. συνίστησι δὲ τὴν ἑαυτοῦ ἀγάπην εἰς ἡμᾶς ὁ Θεός, ὅτι ἔτι ἁμαρτωλῶν ὄντων ἡμῶν Χριστὸς ὑπὲρ ἡμῶν, ἀπέθανε» (Πρός Ρωμαίους ε΄ 6-8).

Δηλαδή: «Γιατί ὁ Χριστός, παρ' ὅλο πού ἤμασταν ἀκόμη ἀνίκανοι νά κάνουμε τό καλό, πέθανε γιά μᾶς,

τούς ἀσεβεῖς ἀνθρώπους, στόν προκαθορισμένο καιρό. Δύσκολα θά ἔδινε κανείς τή ζωή του ἀκόμα καί γιά ἕναν δίκαιο ἄνθρωπο. Ἴσως ἀποφάσιζε κανείς νά πεθάνει γιά κάποιον καλό ἄνθρωπο. Ὁ Θεός ὅμως ξεπερνώντας αὐτά τά ὅρια ἔδειξε τήν ἀγάπη του γιά μᾶς, γιατί ἐνῶ ἐμεῖς ζούσαμε ἀκόμα στήν ἁμαρτία, ὁ Χριστός ἔδωσε τή ζωή του γιά μᾶς».

Ἡ δόξα, ἡ δύναμη καί ἡ ἐξουσία τοῦ Ἐσταυρωμένου Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀπετυπώθησαν στά ὁράματα τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου στήν Ἀποκάλυψη *«Περὶ τοῦ Ἐσφαγμένου Ἀρνίου»* (ε΄ 6-14).

